Viata in ascultare de Dumnezeu

Viata in ascultare de Dumnezeu

Inca din timpul copilariei Domnul Isus era ascultator, adica ascultator de parinti. Si aceasta ascultare a fost trasatura de capetenie a Domnului Isus Hristos in toata viata Lui pe pamant. El a depins de Dumnezeu Tatal in toate. Cuvantul lui Dumnezeu ne spune ca in toate era supus. Dar El era supus, era ascultator si fata de porunca speciala pe care a primit-o din partea lui Dumnezeu Tatal, ca sa vina aici pe pamant, sa moara pentru ispasirea pacatelor oamenilor. Spre aceasta trasatura a Lui as vrea sa ne indreptam in dimineata aceasta, sa gandim ceva mai mult: ascultarea.

Domnul Isus Insusi ne spune lamurit in Cuvantul scris:

"Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decat ce vede pe Tatal facand; si tot ce face Tatal, face si Fiul intocmai" (Ioan 5.19).

Iata, prin urmare, cum Domnul Hristos ne lamureste motivul pentru care El lucreaza in felul in care lucreaza El aici pe pamant: nu face niciun pas fara ca acest pas sa fie indrumat de sus.

Cu privire la vorbirea Lui, acelasi lucru ne spune: "Le-am dat cuvantul pe care Mi l-ai dat Tu" (Ioan 17.8). Asa spune Domnul Isus in rugaciunea pe care o face lui Dumnezeu Tatal cu privire la ucenici. Cu alte cuvinte: Nu le-am dat altceva decat cuvanul pe care Mi l-ai dat Tu! "Nu vorbesc nimic de la Mine, ci cuvintele pe care vi le spun, Tatal Mi le-a dat."

Si daca este vorba sa cercetam viata Domnului Hristos, nu vom gasi nicio abatere de la aceasta marturisire clara si lamurita. El nu a vorbit nimic, niciun cuvant, decat ce I-a dat Tatal. Altminteri, iubitilor, sunt fapte aratate in Cuvantul lui Dumnezeu pe care noi nu le-am putea pricepe, daca n-am sti lucrul acesta. Iata cateva din aceste fapte:

Vine la Domnul Isus o femeie canaaneanca, despre care ne spune evanghelistul Matei (15.21-28). Femeia aceasta avea o nevoie mare si auzise ca Domnul Isus poate sa faca lucruri mari si minunate. De trei ori incearca femeia sa se apropie de Domnul Isus cu nevoia ei si din partea Lui nu primeste niciun raspuns. Atunci intervin ucenicii Lui pentru femeie, ca si cand Domnul Isus n-ar fi auzit. El este nevoit in acest caz sa le aduca la cunoastinta din nou acest adevar: "Eu nu sunt trimis decat la oile pierdute ale casei lui Israel." Cu alte cuvinte spune: Cunosc foarte bine nevoia acestei femei, aud foarte bine ce spune ea, dar Eu nu fac nimic decat dupa indrumarile pe care Mi le da Tatal Meu. "A venit la ai Sai," prin urmare El era credincios cuvantului pe care I-l daduse Dumnezeu. El nu a stat nepasator, dar nu putea sa faca nimic de la El. A intrebat pe Tatal. El nu putea sa faca niciun pas fara sa aiba aceasta indrumare din partea lui Dumnezeu. Si cand,la sfrsit, totusi vine in ajutor acestei femei, vine nu pentru ca a fost biruit, sa zicem, de staruinta femeii, nici pentru ca a fost biruit de interventia ucenicilor, ci pentru ca asa a capatat indrumare de la Dumnezeu: Fa o exceptie de la porunca pe care o ai pentru oile pierdute ale casei lui Israel.

O alta imprejurare din viata Domnului Isus Hristos care n-ar putea fi lamurita alt fel este aceea despre care ne vorbeste Ioan 7.1-10. Este vorba de o sarbatoare care era la Ierusalim. Fratii Lui, necredinciosi, ca unii care socoteau ca, daca El are ceva de facut, de spus, apoi nu este loc mai potrivit decat atunci cand lumea este adunata la sarbatoare, I-au spus: Haide la Ierusalim si arata-Te lumii acolo! Domnul Isus le raspunde: "Vremea Mea n-a sosit inca!... Eu inca nu Ma sui la praznicul acesta." Dupa aceea Domnul Isus Se duce. Ce aveau sa zica fratii Lui, ca S-a rusinat de ei, ca i-a mintit? Ce aveau sa zica oamenii necredinciosi care se vor amesteca mai tarziu sa talcuiasca aceste cuvinte ale Domnului Isus? El nu Se sinchiseste, nu-l pasa de asemenea posibile intampinari ale fratilor Lui necredinciosi, ale oamenilor de mai tarziu. El stia una: fiecare pas il facea sub indrumarea lui Dumnezeu. Cand I-au spus fratii Lui: "Haidem sa mergem!", El nu avea indrumare de la Dumnezeu. "Vremea Mea inca n-a sosit; vremea voastra este oricand," va este totdeauna prielnica. Voi sunteti stapanii vostri, va duceti unde vreti, cand vreti, cum vreti. Eu insa nu Ma pot duce cand vreau Eu. Daca nu Mi-a spus, nu Ma duc. Si totusi, era un priej minunat acesta, ca Domnul Hristos sa arate rostul pentru care a venit in lume, in fata mai multor oameni. Abia cand Ii raspunde Dumnezeu Tatal, abia atunci El merge.

O alta imprejurare din viata Domnului Isus Hristos, care altfel n-ar putea fi lamurita este aceea despre care ni se vorbeste in evanghelia dupa Ioan 11.1-46. A intrat necaz mare in casa din Betania, unde era o ceata de credinciosi si unde deseori, potrivit cuvantului "sfintii care sunt in tara, oamenii evlaviosi, sunt toata placerea Mea", Domnul Isus Isi gasea placere. Catre El s-au adresat surorile lui Lazar, cand Lazar era bolnav. Au trimis vorba Domnului Isus. Nu I-au spus nici sa vina, pentru ca acest lucru se intelege de la sine. Doar Domnul Isus iubea pe Lazar, pe Maria si pe Marta, surorile lui, pentru ca erau oameni credinciosi. Inima Lui I-ar fi spus ca indata sa mearga acolo unde este nevoia aceasta. Poate ca, daca n-ar fi facut vreo minune, sa-l vindece, macar sa fie de fata si sa ia parte la suferinta surorilor din pricina bolii lui. Si cu toate acestea, Cuvantul lui Dumnezeu spune ca a mai zabovit in locul in care a primit aceasta instiintare, a zabovit atat de mult incat Lazar a murit. Cum se explica lucrul acesta? Domnul Isus nu avea indrumare de la Dumnezeu sa Se duca acolo atunci. Si abia cand a avut indrumare, dupa zabovire de cateva zile, a pornit spre Betania, cu toate ca Lazar murise.

Iata, iubitilor, locuri din Scriptura care dau mult de gandit oamenilor care se incumeta sa talcuiasca cele spuse in ea, fara sa fie oameni credinciosi, care sa fi inteles ce inseamna ascultarea. Sunt aceste locuri si alte locuri crucea talcuitorilor, asa cum o numesc multi, pentru ca nu-i gasesc intelesul faptelor Domnului Isus. Pot unii sa afle contraziceri, nepotriviri. Daca insa suntem atenti la ceea ce spune Domnul Hristos, atunci lucrurile devin foarte usor de inteles.

Domnul Hristos era ascultator si nu vorbea nimic si nu facea niciun pas fara voia, fara indrumarea Tatalui. Asta, in general. Si, in special, am spus ca Domnul Isus Hristos Si-a aratat ascultarea Lui fata de insarcinarea speciala, de porunca speciala pe care a primit-o de la Tatal, ca sa aduca prin jertfa Lui de la Golgota mantuirea neamului omenesc. Si aceasta a aratat-o inca de cand a fost vorba sa fie botezat de Ioan. Cand L-a vazut Ioan venind sa fie botezat, I-a spus: "Eu am trebuinta sa fie botezat de Tine si Tu vii la mine?" Ioan cauta sa-l opreasca, socotind el ca nu se poate asa ceva. Domnul Isus i-a raspuns: "Lasa-Ma acum, caci asa se cade sa implinim tot ce trebuie implinit" (Matei 3.14-15).

Botezul lui Ioan era un botez al pocaintei. Domnul Hristos nu avea pacat, nu avea de ce sa Se pocaiasca, dar El intra in randul pacatosilor inca de pe pamant, aratand in fata lui Dumnezeu ca este gata sa ia asupra Lui pacatele oamenilor.

Te cuprinde mila cand oameni pretinsi credinciosi fac din acest botez al Domnului Isus un motiv pentru botezul a doua oara al oamenilor mari. Nici vorba nu poate fi aici de botezul crestin! Acesta este o randuiala dupa invierea Domnului Hristos. Aici este cu totul altceva; este vorba de aratarea Domnului Isus ca este gata, facandu-Se una cu cei pacatosi, este gata sa aduca la indeplinire planul pe care I l-a dat Dumnezeu.

Despre porunca aceasta Domnul Hristos a vorbit ucenicilor Lui la inceput in pilde. Prietenii Mei - spune Domnul Isus - nu pot sa posteasca atata vreme cat mirele este de fata cu ei. Abia cand mirele va fi luat de la ei, atunci va fi vorba de un post. Mai tarziu insa Domnul Isus vorbeste pe fata de ascultarea aceasta a Lui.

Si atunci cand este dus in pustie, iar vrajmasul sufletelor noastre incearca sa-L abata de pe calea ascultarii, Domnul Hristos da marturie precisa si in fata vrajmasului, asa cum a dat in fata lui Dumnezeu, la botezul Lui din partea lui Ioan. El da si in fata vrajmasului aceasta marturie: Sunt gata sa merg pe drumul pe care Mi l-a aratat Dumnezeu. Este usor drumul pe care Mi-l spui tu, fara suferinta, fara cruce; dar Eu nu pot sa merg pe drumul acesta. Eu trebuie sa fiu ascultator de Tatal Meu. Aceasta este marturia pe care a dat-o in fata vicleanului vrajmas: "Este scris!"

Dar si in ceata ucenicilor Sai, Domnul Hristos este nevoit sa vorbeasca pe fata despre aceasta ascultare. "Iata, Fiul Omului va fi dat in mainile carturarilor si fariseilor, va fi chinuit si omorat." Atunci Petru, unul din ucenicii Lui, din dragoste, fireste, se indreapta spre Domnul Hristos si Ii spune: "Sa Te fereasca Dumnezeu, Doamne, sa nu Ti se intample asa ceva!" Domnul Isus este silit sa dea pe fata uneltirile vrajmasului, care lucra prin cei mai apropiati al Lui ca sa-L departeze de pe calea ascultarii de Dumnezeu. El recunoaste ca acestea nu sunt gandurile lui Dumnezeu si Se adreseaza direct vrajmasului care lucra prin Petru. Domnul vorbeste cu Petru si totusi Se adreseaza Satanei, zicand: "Inapoia Mea, Satano!"... Gandurile oamenilor nu sunt gandurile lui Dumnezeu! ... Eu nu am venit sa fac voia Mea, nici sa fac voia oamenilor, ci voia lui Dumnezeu. V-am spus aceste lucruri pentru ca sa nu va speriati atunci cand se vor implini ... Dar sa stiti ca asta este voia lui Dumnezeu! (Matei 16.22-23).

Se apropie Ghetsimani si Domnul Hristos este lovit din ce in ce mai greu, ca sa Se abata de pe drumul acesta al crucii. Spunea El inainte de aceasta clipa: "Eu am venit sa arunc un foc pe pamant. Si ce vreau decat sa fie aprins acum!" (Luca 12.49). Dar mai inainte trebuia sa fie botezat nu cu un botez de apa - cum vad unii numai acest botez - ci cu botezul mortii Lui. De acesta Se ingrozea Domnul Isus. Iar cand intra in gradina Ghetsimani, cand vede ca se apropie aceasta clipa infricosatoare, cand avea sa fie facut pacat pentru noi, El spune: "Sufletul Meu este intristat ca de moarte." Tot Satana vroia sa-L abata de pe calea ascultarii. Si Domnul Isus, ingrozit ca de moarte, neavand niciun sprijin din partea celor mai de aproape, pentru ca acestia adormisera, Se roaga lui Dumnezeu si vede ca niciun raspuns nu vine din partea Lui. "Daca este cu putinta, sa treaca de la Mine paharul acesta," alta cale sa se gaseasca pentru mantuire. De trei ori Se roaga Domnul Hristos si nu primeste niciun raspuns din partea Tatalui, care Ii daduse porunca aceasta asa de lamurita si despre care El putea sa stie precis: "Eu si Tatal, una suntem." Iata, de data aceasta Tatal nu-I raspunde. Altadata, nici nu apuca Domnul Hristos sa deschida gura, ca si spunea: "Iti multumesc, Tata, ca M-ai ascultat." De data aceasta raspunsul nu vine decat printr-un inger care vine sa-L intareasca. Si daca Domnul Hristos a fost credincios ascultarii Lui fata de aceasta porunca speciala, apoi in Ghetsimani, cum este scris in epistola catre Evrei, a invatat ascultarea prin ceea ce a suferit, pana acolo incat sa poata spune: "Faca-se voia Ta!" S-a invoit cu voia lui Dumnezeu. De acum, drumul este deschis aestei ascultari, ascultare "pana la moarte si inca moarte de cruce."

Iata, iubitilor, cum si in general in viata Domnului Isus Hristos, cum si in special pentru porunca aceasta deosebita pe care o avea El singur, sa moara pentru pacatele noastre, El a fost ascultator! "Prin ascultrea unui singur om, cei multi vor fi facuti neprihaniti" (Romani 5.19).

Dar Cuvantul lui Dumnezeu ne spune: "Cum este El, asa suntem si noi in lumea aceasta." Adevarat? Suntem copii ai lui Dumnezeu si nimeni nu ne poate tagadui aceasta, din clipa in care noi am primit, prin credinta, jertfa Domnului Hristos, ca facuta pentru noi. Avem siguranta mantuirii, pe temeiul Cuvantului lui Dumnezeu, care ne spune clar ca "in El avem rascumpararea, prin sangele Lui, iertarea pacatelor." Este o temelie nezguduita! Dar este adevarat ca suntem si noi ascultatori ca Domnul Hristos? Avem si noi Cuvantul lui Dumnezeu si indraznim sa spunem ca avem in acest Cuvant indrumari pentru orice imprejurare din viata noastra. Suntem noi ascultatori? Nu ca sa capatam mantuire, fara indoiala; aceasta am capatat-o prin credinta in Domnul Hristos. Nu suntem ascultatori ca sa capatam mantuirea, ci tocmai fiindca suntem mantuiti. Nu unor oameni care n-au capatat mantuirea li se cere ascultare, ci unor oameni care au capatat mantuirea!

Suntem noi ascultatori de Cuvantul lui Dumnezeu? Cand ni se spune in acest Cuvant: "Barbatilor, iubiti-va nevestele voastre cum a iubit si Hristos Biserica," insemneaza ascultare de Cuvant, cand, in loc sa le iubim, noi ne purtam intr-un fel nepotrivit, condamnabil (ca sa nu spun mai mult), cu sotiile noastre? Este aceasta ascultare de Dumnezeu? Sa nu ne amagim! Tot Cuvantul lui Dumnezeu spune: "Blandetea voastra sa fie cunoscuta de toti oamenii." Este oare ascultare de acest cuvant precis al lui Dumnezeu, cand eu sunt dur, neinduplecat, nedrept fata de cei cu care vin in legatura (frati, colegi, vecini); cand urmaresc numai interesul meu - sa profit din orice situatie - fara sa tin in seama drepturile altora, fara sa ma simt indatorat fata de cei ce mi-au dovedit bunavointa si mi-au dat ajutorul de care am avut nevoie la momentul potrivit? Repet din nou: Sa nu ne amagim! Nu putem spune ca nu am avut indrumari din Cuvant; ele sunt clare si lamuite; le cunoastem, dar nu trebuie sa ramana numai in cunostinta noastra.

Cuvantul lui Dumnezeu mai spune: "Ca unii care prin ascultarea de adevar v-ati curatit sufletele ca sa aveti o dragoste de frati neprefacuta, iubiti-va cu caldura unii pe altii, din toata inima!" (1 Petru 1.22). Acesta a puut sa fie indemnul unuia din apostolii Domnului Isus, a carui viata de crdinciosie ne este cunoscuta si ne poate vorbi mult.

Inainte de el, insusi Domnul Hristos, inainte de a pleca de pe pamant, a spus: "Sa va iubiti unii pe altii; cum v-am iubit Eu, asa sa va iubiti si voi unii pe altii. Prin aceasta vor cunoaste toti ca sunteti ucenicii Mei, daca veti avea dragoste unii pentru altii" (Ioan 13.34-35). Facem noi ce ne spune insusi Mantuitorul? Dovedim noi ca ne iubim unii pe altii? Ce fel tin eu seama de Cuvantul Domnului, cum ascult eu de El, cand ma port indiferent fata de fratele si sora ce se gasesc chiar in apropierea mea, cand nu am pe inima sa ma interesez de ei, sa-i vizitez, sa ne rugam impreuna, poate este cazul sa lucram ceva impreuna pentru Domnul; in concluzie, sa observ o nevoie sau alta, ce poate lor le este greu s-o spuna? Avem noi simtaminte delicate unii fata de altii, ne purtam noi intr-un chip vrednic de Domnul si in aceasta privinta, sau suntem capabili de totala indiferenta, egoism, vorbe nesabuite, nedrepte, chiar defaimari? Este aceasta supunere fata de Cuvantul lui Dumnezeu si as intreba chiar: unde este temerea de Dumnezeu, pe care trebuie s-o avem pas cu pas, clipa de clipa?!

Este ascultare de Cuvantul lui Dumnezeu? N-as vrea, iubitilor, sa va amarasc, de aceea nu inmultesc numarul neascultarilor noastre de Dumnezeu. Oricum, as vrea sa va atrag luarea aminte: Domnul Isus Hristos a luat cat se poate de in serios aceasta ascultare de Dumnezeu, si in general si in speial, de porunca Lui.

Care este rasplata ascultarii? Domnul Isus spune: "Tatal Ma iubeste.pentru ca Imi dau viata, ca iarasi s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau si am putere s-o iau iarasi; aceasta este porunca pe care am primit-o de la Tatal Meu" (Ioan 10. 17-18). Iata care este rsplata ascultarii de Dumnezeu: "Tatal Ma iubeste."

Dar inainte de a fi ascultatori, nu ne iubeste Dumnezeu? Nu spune Cuvantul ca ne-a iubit pe cand noi eram vrajmasi ai Lui? Deci nici vorba de ascultare de Dumnezeu atunci! - Ei, iubitilor, este aici o iubire pe care nu o poate intelege decat cel ce asculta. Alta este dulceata acestei iubiri. Iubirea aceea, cand li eram vrajmasi, ne-a oprit de pe calea pierzarii. Iubirea aceasta care se arata in urma ascultarii de Dumnezeu este o alta iubire, este o iubire care are un parfum deosebit. Asa este Domnul Isus Hristos! Cu cat te uiti mai mult la El, cu atat mai altfel ti se par aceleasi si aceleasi trasaturi de totdeauna.

Cum s-a aratat aceasta iubire asupra Domnului Hristos? Din clipa in care El Se arata la botezul lui Ioan gata sa Se faca una cu cei pacatosi, atunci Dumnezeu Tatal Isi pune pecetea peste aceasta ascultare: "Acesta este Fiul Meu preaiubit, in care Imi gasesc toata placerea!" De ce? Din pricina acestei ascultari. El este gata - si Eu sunt gata sa-Mi arat dragostea fata de El!

Acelasi lucru se arata si atunci cand este vorba de schimbarea la fata a Domnului Hristos. Ce credeti ca a vorbit Domnul Isus atunci cand a avut schimbarea la fata si a stat de vorba cu Moise si Ilie? Credeti ca s-au intrebat de sanatate, asa cum obisnuim noi cand ne intalnim cu persoane pe care nu le-am mai vazut? Scriptura spune ca au vorbit despre sfarsitul pe care El avea sa-l aiba la Ierusalim. Deci, tot despre jertfa Domnului Isus Hristos este vorba. Acesta este subiecul mare, important, despre care vorbesc oamenii credinciosi. Si atunci este auzita aceeasi marturisire din partea lui Dumnezeu Tatal: "Acesta este Fiul Meu preaiubit, in care Imi gasesc toata placerea!"

Daca ne coboram in viata noastra de toate zilele, nu iubim noi pe copiii care ne asculta? Ei bine, iubirea aceasta pe care ne-o descopere Domnul Hristos ca fiind rod al ascultarii noastre, iubirea aceasta pe care n-au avut-o paganii, iubirea aceasta n-au avut-o nici macar evreii, care au avut descoperirea Vechiului Testament, iubirea aceasta este o iubie deosebita din partea lui Dumnezeu. Apostolul Ioan spune: "Ii suntem placuti, fiindca implinim poruncile Lui" (1 Ioan 3.22). Oricat de grele, oricat de usoare, placerea mea este sa fac ce spune El. El Isi pune pecetea iubirii asupra vietii noastre atunci cand suntem ascultatori.

Si daca nu suntem ascultatori ce se intampla? - Nu ne leapada Dumnezeu, iubitilor. El nu ne leapada, dar ne pedepseste, asa cum este scris (Evrei 12.5-10). Si nu ne pedepseste pentru ca asa Ii place Lui sa ne pedepseasca, ci ne pedepseste pentru sfintirea noastra. Dar nu este mai bine sa nu facem aceasta neplacere nici lui Dumnezeu si nici noua, prin neascultarea noastra? Nu este mai bine sa luam Cuvantul lui Dumnezeu asa cum este si sa ne supunem? Lui Ii place nespus de mult ascultarea, iar noua ne face numai bine sa ascultam totdeauna de El! Prin ascultare dovedim ca-L iubim si-L cinstim.

Ni s-au creat conditiile pentru ca noi sa ascultam. Ne-au fost ridicate pacatele, aceasta era piedica mare care ne facea sa nu ascultam. Am fost si rastigniti impreuna cu Domnul Hristos. Eul nostru a fost rastignit Impreuna cu El si ni s-a creat astfel posibilitatea sa credem in Cuvantul lui Dumnezeu. Daca am cunoaste si noi secretul unei vieti binecuvantate, care insemneaza sa nu ni se spuna de doua sau mai multe ori un cuvant din partea lui Dumnezeu, vom fi gata sa ascultam indata, in intregime, cu bucurie, ca unii care stim ca voia lui Dumnezeu este desavarsita, placuta si sfanta, ca unii care am invatat ca Dumnezeu are numai ganduri de dragoste si de bine cu noi, dupa ce ne-a rascumparat din felul nostru de vietuire, prin jertfa Domnului Isus Hristos.

Iata, in orice caz, aceasta este rasplata din partea lui Dumnezeu asupra unei vieti de ascultare de Cuvant. Dumnezeu ne iubeste daca Ii suntem ascultatori; altminteri El ne cearta, ne disciplineaza, nu pentru ca vrea lucrul acesta, ci pentru ca doreste nespus sa ne sfinteasca, sa ne infatiseze fara pata inaintea ochilor Sai.

A doua rasplata despre care vorbeste aici este puterea pe care o avem in viata in urma ascultarii de indrumarile Cuvantului lui Dumnezeu. "Am putere s-o dau si am putere s-o iau iarasi" (10.18).

Ma gandesc la imprejurarea cand ostasii vin inarmati pana in dinti ca sa-L prinda pe Domnul Hristos si in fata Lui cad la pamant. De ce? Era plin de ptere. Tocmai ispravise lupta dureroasa cu puterea vrajmasului, care cauta sa-L inlature de pe calea ascultarii de Dumnezeu. El Se declarase hotarat cu voia lui Dumezeu. Si acum o alta stralucire era pe fata Lui; era dragostea lui Dumnezeu Tatal si puterea lui Dumnezeu era peste El. - Pe cine cautati? - Pe Isus din Nazaret! Domnul le spune: "Eu sunt!" Cu alte cuvinte, ii incurajeaza: impliniti-va indatorirea pe care o aveti, Eu n-am sa pun nicio rezistenta. Am toata puterea in cer si pe pamant, as putea sa chem un numar mare de legiuni; dar nu!

Ma gandesc, de alta parte, ce i-a facut oare pe martiri, de-a lungul veacurilor, ca sa-si dea viata pentru Domnul Hristos? Era urmarea ascultarii lor de Cuvantul lui Dumnezeu. Le-a dat putere ascultarea deplina de Dumnezeu. Ei stiau ca sunt in posesia vietii vesnice, stiau, ca rod al ascultarii de Cuvant, ca aveau putere sa calce in picioare peste lei, peste suferintele pe care li le aducea moartea.

Ce l-a facut oare pe Ilie sa se infatiseze cu atata indrazneala la curtea unui imparat pagan, unde era tagaduita insasi existenta lui Dumnezeu? Si avea de adus din partea lui Dumnezeu o instiintare clara, ca nu va mai fi ploaie pe pamant timp de trei ani. "Viu este Dumnezeu inaintea caruia umblu, inaintea caruia stau, viu este Domnul de care eu ascult!" - aceasta ii dadea putere sa se infatiseze inaintea imparatului necredincios. Si ce a facut aceasta putere? L-a dezarmat cu totul pe imparat, a uitat ca el are toata puterea in imparatie si ca poate intr-o clipa sa-l nimiceasca pe prorocul Ilie.

Ce i-a dat oare putere lui Ioan Botezatorul sa-i spuna guvernatorului: "Nu-ti este ingaduit sa iei pe nevasta fratelui tau!" Ce i-a dat acest curaj? Ascultarea de Cuvantul lui Dumnezeu. "Pregatiti calea Domnului!" El mergea pe aceasta cale. Si in timp ce el asculta de Dumnezeu, ii venea si puterea necesara din partea lui Dumnezeu.

Ce i-a dat putere apostolului Pavel, ca in inchisoarea din Filipi sa nu se gandeasca la moartea lui care il astepta a doua zi, sa nu se gandeasca la chinurile pe care le avea din pricina loviturilor pe care le primise, si chiar sa cante cantari de lauda lui Dumnezeu? Cine i-a dat aceasta putere? Faptul ca el calca pe urmele Domnului Hristos, umbland din loc in loc si facand bine, marturisind pe Domnul Isus Hristos. El era ascultator, si de aceea puterea aceasta in viata lui.

Cine i-a dat putere apostolului Petru, ca in inchisoare sa doarma fara griji, incat ingerul a avut de lucru ca sa-l trezeasca si sa-l scoata din inchisoare? Oare nu acest cuvant, pe care el il spune: "Judecati voi insiva daca este drept inaintea lui Dumnezeu sa ascultam mai mult de voi decat de Dumnezeu!" (Fapte 4.19)? L-au inchis in inchisoare, este adevarat. Atitudinea lui darza si indrazneata i-a dat aceasta putere de la Dumnezeu sa doarma linistit chiar acolo, in inchisoare. In urma a fost inapoiat sfintilor in chip minunat; aceia se rugau pentru el.

Iata, prin urmare, iubitilor, daca este vorba sa auzim din Cuvantul lui Dumnezeu si sa urmarim de-a lungul veacurilor puterea pe care a au atatia din eroii credintei, tot ascultarea de Cuvantul lui Dumnezeu este cea care aduce ca rasplata puterea de a trece, si a trece si cu bucurie, peste orice greutate, peste orice bucluc din viata noastra.

Am cautat sa pun inaintea dv. aceasta trasatura a Domnului Hristos, ascultarea de Cuvantul lui Dumnezeu. Am aratat ca El a fost ascultator in general de Tatal, El, care a spus ca "El si Tatal una sunt." Poate ca nu avea nevoie atat de mult de indrumari din partea lui Dumnezeu si totusi, ca sa ne fie noua o pilda in aceasta privinta, El a primit sa nu spuna nimic, sa nu faca nimic fara sa aiba incuviintarea Tatalui. Am vazut, de alta parte, incredintarea Lui in ce priveste porunca speciala pe care a avut-o, sa moara pentru pacatele noastre. Este adevarat ca aici El este singur in ascultarea Lui; noi nu putem merge pe drumul acesta. Dar in orice caz, ascultarea ne este ceruta si noua in ce priveste viata noastra pe care o avem de dus pe pamant.

Ati vazut si urmarea ascultarii de Cuvantul lui Dumnezeu: iubirea lui Dumnezeu, o alta fata a iubirii lui Dumnezeu decat aceea ca ne-a scapat din pacatele si faradelegile noastre, si puterea pe care o avem ca sa infatisam pe Dumnezeu inaintea oamenilor.

Si acum iarasi intrebarea: avem noi ascultarea aceasta? avem noi aceasta supunere in toate la Cuvantul lui Dumnezeu? In orice caz, sa stim ca pe aceasta cale se arata puterea in viata noastra. Pe orice alta cale, unde nu este ascultare de Dumnezeu si unde noi suntem cei ce ne luam in mana viata noastra, nu este decat necaz, durere, nefericire, nu este decat prapad.

Sa dam Domnului ascultarea ce I se cuvine si aceasta spre slava Sa. Pentru aceasta, sa invatam de la Domnul Isus sa ascultam de Dumnezeu Tatal, ca sa avem parte de iubirea Lui si de putere in viata noastra de oameni credinciosi.

6 august 1960

clickbible.org